

Klementina Golija se je rodila 26. marca 1966 na Jesenicah. Diplomirala je na Accademii di Belle Arti di Brera 1990 v Milanu na oddelku za slikarstvo pri prof. Glaucu Baruzziju in Giuseppeju Maraniellu.

Podiplomski študij grafike je zaključila na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani pri prof. Lojzetu Logarju v letu 1993, podiplomski študij slikarstva pa pri prof. Gustavu Gnamušu v letu 1995 na isti akademiji.

Med daljšimi potovanji sta bili za njen umetniški razvoj pomembna zlasti študijsko bivanje v Bostonu in New Yorku v letu 1990 ter dvomesečno bivanje v Cite Internationale des Arts v Parizu v jeseni 1995.

Doslej je imela 87 samostojnih razstav doma in v tujini, sodelovala pa je na več kot 200 skupinskih razstavah.

Za svoje delo je prejela 14 nacionalnih priznanj in eno mednarodno nagrado. Ukvarja se s slikarstvom, grafiko in oblikovanjem. Od leta 1990 je članica Zveze društev slovenskih likovnih umetnikov. Je pobudnica in predsednica Bienala mesta Kranj, sicer pa živi in dela v Kranju kot samostojna umetnica.

KLEMENTINA GOLIJA

Prostor spomina

Vljudno vabljeni na otvoritev razstave.
Sreda, 31. marec 2010, ob 19.00 v galeriji Knjižnice Tolmin.

Razstava bo na ogled do 28. aprila.

KLEMENTINA GOLILJA

Misterij svetlobe, Misterij teme in (V)Pogled so še vedno odmevni in aktualni cikli akademske slikarke in magistre umetnosti Klementine Golilja. V najnovejšem času pa jim pridružuje še dela, poimenovana Geografija spomina. Vsak sklop je porojen v svojem obdobju, ob posebnih slikarkinih notranjih stanjih in vzgibih ter ob raziskovanju starih in novih problemskih pristopov. In vendar predstavljajo logično nadaljevanje, se povezujejo v medsebojne dialoge in vstopajo v soodvisno bivanje. Spomini so tudi (v)pogled, so intimna skrivnost, ki se useda v posameznikovo zavest ali podzavest, so svetloba in tema, so potovanje med nepozabnimi fragmenti vidnega in osebno občutenega. O vsem tem nam je Klementina Golilja vselej znova pripravljena spregovoriti. Svojo enigmo razkriva kot likovno vizualno predstavo intimnih notranjih svetov, kot sistematično in poglobljeno stkan likovni zapis. Snuje ga v izkristalizirani skladnji svojske poetike, ki jo kljub izgrajenosti in prepoznavnosti še vedno vedoželjno raziskuje in vanjo vnaša drobne inventivnosti. S pretanjenim likovnim izrazom in tehnično dovršenostjo odkriva slikarsko veselje, življenjsko radost in čutečo dušo, svoje skrivnosti, misli in sanje, svoje spomine.

Zaradi časovne distance na spomine gledamo objektivno, morda celo analitično. In tudi njihovo ustvarjalno obujanje je takšno: izpovedno reducirano na bistveno, na tisto, kar si je zaradi svojega emocionalnega naboja ali svoje impresivne moči izborilo trajno mesto med nešteti vizualnimi predstavami in doživetji. In si morda zaslužilo ponovno obujanje, razglabljanje ali miselno osmišljanje.

Avtorica z vsako novo sliko nadgrajuje svoj osebni likovni slog. Zdi se, da tudi vse bolj izčiščuje svoje likovne zgodbe in s tem intenzivira njihovo sporočilnost. Njen izrazni spekter artikurirajo črta, barva, ton in struktura, tako barvnih nanosov kot kolažnih aplikacij.

Klementina Golilja sugestivno čuti izrazila, s katerimi vizualizira svoje ideje, svoje spomine in intimne izkušnje. Zaveda se neposrednosti, prodornosti in prvinskosti črte. Čuti barvo, njeno gostoto ali lazurnost, energijo, toploto in svetlobo, njeno primarnost, ki se kaže v posebni afiniteti do zemeljskih tonov, pa tudi hladnost in temačnost nekaterih barvnih akcentov. Išče strukturalno bogastvo plastenih nanosov in odkriva njihove slikarske fature. Zato so v njenem ustvarjalnem procesu tako pomembne tudi kolažne aplikacije, najrazličnejši papirji, ki s svojo materialnostjo, strukturiranostjo in s svojimi teksturnimi vrednostmi dajejo poseben karakter površini in ustvarjajo celo njeno blago reliefnost. S prefinjenimi barvnimi vrednostmi pa širijo paleta, sicer ustvarjeno iz barvnih pigmentov. In njihovi robovi »rišejo« še eno, dodatno in hkrati tako zelo subtilno črtno sled.

Klementina Golilja kompozicije snuje iz središčnega jedra in obrobnega dogajanja; iz intimnih prostorov slikovnega polja, nekakšnih svetlobnih jeder ali »oken«, iz horizontov, preko katerih seže pogled v neskončnost, skratka iz površinskih kulis in globine slikovnega odra, iz materialne snovnosti in v duhovnost odete bistvenosti.

Jedra površino spreminjajo v iluzivni svet, v zavidljivo globinsko razsežnost. V neskončnosti njihovega prostora žari svetloba, s katero avtorica ustvarja meditativno vzdušje.

Potop v svetove osebnega in časovno odmaknjene se v polnosti objektivizira z iluzionističnimi globinami, v katerih se preko občutenih valerskih stopenj spuščamo v nove prostore slikovnega prizorišča.

Pri tem puščamo podobe predvsem na robu teh svetlobnih jeder, saj svetlobni vir ne sme ugasniti. S tem bi v temo potonili tudi spomini. Včasih pa vseeno vanje subtilno vstopajo, in to povsem previdno, da ne bi zakrili svetlega, skoraj prosojnega ozadja. Podobe so drobci slikarkine duše, so najbolj intimni spomini, ki na potovanju v neskončnost prostora in časa še vedno v vsej moči živijo na slikovnem odru. Iz pozabe jih prikljče slikarkina risba ...

Z njo zaživi svet konkretnega, prepoznaven v svojem bistvu, še pogosteje pa asociativno, simbolno ali metaforično predstavljen. V risbi pa se udejanja tudi slikarkin čisti in skrajno prefinjen občutek za oblikovanje detajla. Njena črta je jasna in čista, neposredna, samosvoja in karakterna, ekspresivno pristna in močna, krokijevska, čustveno sproščena, celo otroško razigrana.

Ko detajle, vse te elemente, ki odpirajo spominsko kodo, občuteno vkomponira na slikovno prizorišče, vzpostavlja dinamična prehajanja ostrine linij v mehko barve, lazurnosti v materialno konkretnost, liričnosti v dramatičnost, impresije osebnega doživljanja v ekspresijo likovnega izražanja. In pri tem z barvo in kolažem dogradi (ob)rob(je) slike.

Svetloba je impulz, je iskra, je ožvljajoča sila, ki obuja spomine. Posveti na liste iz slikarkinega intimnega

dnevnika in omogoča celo spremljanje toka podzavesti. Predvsem pa je tista komponenta, ki vzpostavlja posebno atmosferičnost.

Spomini si jo vendarle zaslužijo. So nepozabni in v globinah trdno zasidrani. Od tam jih črpa in s svetlobo ožarja tudi avtorica sama; tiste najlepše, najmočnejše sledi preteklega. Spreminja jih v veličastno in pomenljivo, hkrati pa pomirjujočo in kontemplativno likovno predstavo, v živo likovno navzočnost, v potovanje po ponovno odkritih ali še neodkritih kompozicijskih, oblikovnih, barvnih in izraznih kombinacijah.

Preko likovne obnove spominov lahko vstopamo v slikarkino zavest, v kateri se ohranja najlepše, najpomembnejše, skratka vse, kar je pozitivno. Tako je vsaj zaznati iz vzdušja, ki veje na slikovnih odrh Klementine Golilja.

Nekateri živijo od spominov.

Klementina Golilja živi z njimi – polno in avtonomno likovno življenje.

Njeni spomini pa tudi vse nas spodbudijo, da se z mislimi vsaj za trenutek pomudimo v minulem.

Anamarija Stibilj Šajn

